

Arrest

nr. 140 330 van 5 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. SCHÜTT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u op X 1968 geboren in X, Azad Kashmir (Pakistan controlled Kashmir). U bent een soenitische moslim en woonde in het dorp Kharick, Rawalakot. Op 12 mei 2006 werd u lid van het 'Jammu Kashmir Liberation Front' (JKLF) (factie Rauf Kashmiri) een nationalistische organisatie die ijvert voor de onafhankelijkheid van de regio. Uw activiteiten beperkten zich hoofdzakelijk tot het verwerven van fondsen voor de organisatie van meetings en het bijwonen van deze bijeenkomsten. In 2008 begon u te werken voor de 'Zarai Taraqiyati Bank Limited' (ZTBL). Volgens uw verklaringen werd u in september 2011 door hen ontslagen omwille

van uw politieke activiteiten. Op 20 oktober 2011 was u met uw auto onderweg naar Rawalakot. U werd aangereden door een pick-up. Drie mensen sprongen uit het voertuig en ontvoerden u. U werd geblinddoekt en naar een u onbekende plaats vervoerd. Daar werd u drie dagen vastgehouden en mishandeld in een ondergrondse kamer. Volgens uw verklaringen werd u ontvoerd en vastgehouden door leden van de Pakistaanse veiligheids- en inlichtingendiensten (agencies). Ze vroegen u jongeren van 15-16 jaar naar hen te brengen. Hoewel ze u niet vertelden waarom, vermoedde u dat ze de jongeren wilden gebruiken als zelfmoordterroristen. Uit angst stemde u uiteindelijk toe. Op 23 oktober 2011 werd u vrijgelaten. U bleef hierna gewoon thuis en ondernam niets. Op 28 oktober 2011 werd u door iemand opgebeld. De onbekende persoon zei dat u zich niet aan uw belofte had gehouden en bedreigde u. U antwoordde dat u pogingen ondernam om de jongeren te contacteren maar toen uw gezin de kamer binnenkwam, trok u de telefoonkabel uit. Op 30 oktober 2011 vertelde u aan uw broer, die hoofdagent was bij de politie van Rawalakot, wat er allemaal was gebeurd. Hij raadde u aan de regio en het land te verlaten. Op 2 november 2011 reisde u via Rawalpindi naar Karachi. Daar verbleef u negen tot tien dagen alvorens u via Iran, Turkije, Griekenland en Italië naar België reisde. U kwam in België aan op 8 december 2011. De volgende dag vroeg u in België asiel aan. In België bleef u actief voor de JKLF. U werd secretaris van de Belgische tak van de groepering. Tot op heden zouden de Pakistaanse veiligheids- en inlichtingendiensten proberen om achter uw verblijfplaats te komen. Tot twee drie keer per week bellen ze naar uw familie om te vragen waar u bent.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw badge van het JKLF, een brief van het JKLF, uw ontslagbrief en een foto van uw kinderen. Tevens legt u kopies en prints voor van foto's en een document betreffende uw politieke activiteiten in België, Pakistaanse krantenartikels betreffende uw politieke activiteiten in België en twee internetartikels betreffende gebeurtenissen in uw regio.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst moet er worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden problemen met de Pakistaanse veiligheids- en inlichtingendiensten. U verklaart dat u door hen ontvoerd werd en de opdracht kreeg om voor hen jongeren te rekruteren die dan gebruikt zouden worden om bomaanslagen te plegen. Omdat u deze opdracht niet uitvoerde zou u tot op heden door de Pakistaanse veiligheids- en inlichtingendiensten gevisieerd worden met het oog op vervolging. De verklaringen die u hierover aflegt zijn evenwel bijzonder vaag en hoogst onwaarschijnlijk. Bovendien moet er worden vastgesteld dat u in de loop van uw asielprocedure afwijkende en onsamenhangende verklaringen aflegt over de voorgehouden gebeurtenissen.

Zo blijft het hoogst onduidelijk waarom de Pakistaanse diensten u zouden ontvoeren om jongeren voor hen te rekruteren. Zoals u zelf verklaart, konden ze iedereen zonder enig probleem ontvoeren zodat het hoogst bevreemdend is waarom ze de jongeren die ze nodig hadden om bomaanslagen te plegen zelf niet ontvoerden. Zelf kunt u hiervoor evenmin een verklaring geven. Waarom ze precies u ontvoerden kunt u evenmin duidelijk maken. U kunt zelf geen enkele reden opgeven waarom ze u ontvoerden en opdroegen om jongeren te rekruteren (CGVS, p. 12, 13, 20, 28). Aan welk profiel de jongeren dienden te voldoen die u moest rekruteren kunt u evenmin zeggen. Hoe u hen diende te rekruteren, hoe u hen moest overtuigen of wat u tegen die jongeren moest zeggen weet u niet. Het blijkt dat u hierover geen enkele instructies zou hebben gekregen (CGVS, p. 12, 13).

De enige instructie die u van de Pakistaanse diensten zou hebben gekregen was om jongeren van 14 tot 16 jaar te rekruteren en naar een hotel in Rawalakot te brengen. Vreemd genoeg verklaart u aanvankelijk dat u na uw vrijlating op 23 oktober 2011 een week de tijd kreeg om uw opdracht uit te voeren (CGVS, p. 11). Even later verklaart u echter plots dat u de jongeren reeds twee dagen later, op 25 oktober 2011, naar het hotel diende te brengen en dat u op 28 oktober 2011 al dreigtelefoons kreeg omdat u de opdracht niet had uitgevoerd. Geconfronteerd met deze afwijkende verklaringen kunt u geen verklaring geven (CGVS, p. 12, 16).

U verklaarde aanvankelijk eveneens dat u niet wist door wie u werd vastgehouden. U stelt dat u hun gezichten niet had gezien en dat ze u niet hadden verteld dat ze voor de Pakistaanse veiligheids- en inlichtingendiensten werkzaam waren (CGVS, p. 10). Later tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u echter plots dat ze u dit wel hadden verteld en blijkt uit uw verklaringen dat u op de hoogte was van hun identiteit. Er op gewezen dat u eerder andere verklaringen had afgelegd, kunt u geen verklaring geven (CGVS, p. 26, 27).

Het mag voorts opmerkelijk genoemd worden dat de Pakistaanse veiligheids- en inlichtingendiensten u vrijlieten om een opdracht voor hen uit te voeren terwijl ze enkel over uw telefoonnummer beschikten. U verklaart zelf dat ze niet eens wisten waar u precies woonde (CGVS, p. 14, 15). Aangezien u

een opdracht voor hen diende uit te voeren is dit een zeer ongeloofwaardige manier van handelen voor een Pakistaanse veiligheids- of inlichtingendienst. U wilt daarenboven doen geloven dat de Pakistaanse agencies tot op de dag van vandaag, twee tot drie keer per week, naar uw familie zouden bellen om te vragen waar u bent (CGVS, p. 31). Vreemd genoeg legt u meerdere Pakistaanse krantenartikels voor waarin u volgens uw aanvankelijke verklaringen met naam en toenaam, functie en verblijfplaats wordt genoemd (CGVS, p. 31). Geconfronteerd met het feit dat het dan wel heel vreemd is dat de Pakistaanse agencies niet zouden weten waar u zich bevindt en nog steeds naar uw familie zouden bellen om dit te weten te komen, past u uw verklaringen plots aan en stelt u dat enkel uw naam er in wordt vermeld (CGVS, p.31).

Wat betreft uw voorgehouden problemen met de Pakistaanse agencies mag er voorts worden gewezen op het hoogst opmerkelijke feit dat u het klaarblijkelijk niet nodig vond om uw partij in te lichten over de voorgehouden problemen en dat u ondanks een ontvoering, een opdracht om terroristen te rekruteren en dreigementen, dagenlang wacht vooraleer u uw eigen broer, die nota bene hoofdagent was bij de politie van Rawalakot, inlicht over uw voorgehouden problemen. Uw verklaring dat u uw broer niet wilde lastig vallen kan niet ernstig worden genomen (CGVS, p. 17). Wat betreft de vaststelling dat u uw partij niet inlichtte over uw problemen moet er nog worden opgemerkt dat u op een gegeven moment verklaart dat u de partij in Pakistan wel had ingelicht over uw voorgehouden problemen nadat u in België was aangekomen. Geconfronteerd met het feit dat het dan opmerkelijk genoemd mag worden dat er in de brief van de partij die u voorlegt met geen woord wordt gerept over uw voorgehouden problemen, wijzigt u plots uw verklaringen en beweert u dat u enkel de partij in België had ingelicht over uw voorgehouden problemen (CGVS, p. 28, 29).

Hoewel u het zelf niet expliciet aanhaalt als een reden waarom u een terugkeer naar uw land van herkomst vreest, verklaart u dat u in Pakistan door uw werkgever werd ontslagen omwille van uw politieke activiteiten (CGVS, p. 20, 21, 26). In de ontslagbrief die u voorlegt, staat echter aangegeven dat u in eerste instantie werd ontslagen omdat u sliep op het werk. Vreemd genoeg blijkt u dit niet te weten. Voorts wordt er aangegeven dat u inderdaad ook werd ontslagen omdat u politieke activiteiten uitoefende. In de brief staat echter aangegeven dat het eenvoudigweg tegen de regels van de bank is om politieke activiteiten uit te oefenen. Aangezien het hier een overheidsinstelling betreft, is het echter niet opmerkelijk dat deze werkgever inderdaad verlangt dat zijn werknemers niet uitgesproken politiek actief zijn. Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u herhaaldelijk door uw werkgever werd gewaarschuwd alvorens ze tot uw ontslag overgingen. Een werkwijze die als normaal bestempeld kan worden. Over deze waarschuwingen legt u daarenboven afwijkende verklaringen af. U stelt dat u twee keer werd gewaarschuwd terwijl de brief stelt dat u drie keer werd gewaarschuwd (CGVS, p. 8, 9, 21, 22). Wat er ook van moge zijn, deze brief toont allerm minst aan dat u ontslagen werd louter en alleen om uw specifieke politieke activiteiten voor het JKLF.

U verklaart ten slotte expliciet dat de politieke activiteiten die u in België uitvoert voor het JKLF geen reden zijn waarom u een terugkeer naar uw land van herkomst vreest. U verklaart zelf dat dit niet verboden is (CGVS, p. 21).

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielse relaas en slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat u in Pakistan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming om welke reden dan ook.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiietische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geviséerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir (PcK) te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in PcK relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2013 vonden er in geheel PcK zes aanslagen plaats, waarbij 18 doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens 68 schendingen van het staakt-het-vuren plaats, doch er is geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de regio PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Geen van de documenten die u voorlegt, bevatten informatie waaruit kan worden geconcludeerd dat u in Pakistan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ze zijn immers louter een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, familiale situatie, professionele carrière en politieke activiteiten of houden geen verband met uw persoonlijke situatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas.

Verzoeker verklaart dat hij door de Pakistaanse veiligheids- en inlichtingendiensten ontvoerd werd en de opdracht kreeg om voor hen jongeren te rekruteren die dan gebruikt zouden worden om bomaanslagen te plegen.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete reden kan geven voor het feit waarom de Pakistaanse diensten hem zouden ontvoeren om jongeren voor hen te rekruteren, te meer verzoeker zelf verklaart dat ze iedereen zonder enig probleem konden ontvoeren. Ze zouden de jongeren die ze nodig hadden om bomaanslagen te plegen in dit geval dan ook gemakkelijk zelf kunnen ontvoeren. Verzoeker kan zelf geen enkele reden opgeven waarom ze hem ontvoerden en opdroegen om jongeren te rekruteren (stuk 4, gehoorverslag, p. 12, 13, 20, 28). In onderhavig verzoekschrift geeft verzoeker aan dat hij zich wel een aantal hypothesen kan inbeelden. Verzoeker stelt dat het misschien voor leden van de Pakistaanse inlichtingendienst die niet tot de bevolking van Kashmir behoren minder gemakkelijk is om jongeren te benaderen en dat ze daarvoor bemiddeling nodig van een autochtone Kashmiri. Verzoeker verwijst tevens naar een verklaring die hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft afgelegd en waarbij hij stelde dat zij niet zelf ontvoeren, maar wel een persoon oppakken, een deal met hem maken en dat zij naar de middelen en de contacten van deze persoon kijken. Verzoeker stelt evenzeer dat het misschien niet de bedoeling was dat hij de opdracht tot een goed einde zou brengen, maar dat het enkel de bedoeling was om hem in te lijven als infiltrant binnen de partij en dat de afspraak in het hotel vooral bedoeld was om het contact te hernieuwen en om naar zijn medewerking te polsen. Verzoeker had immers reeds aangegeven dat hij zeer actief was voor zijn partij en dat hem al onrechtstreeks was meegedeeld dat hij hierdoor problemen zou krijgen. Verzoeker meent dat het wellicht interessant was voor de veiligheidsdienst om met hem samen te werken, aangezien hij van binnenuit informatie kon verstrekken over de plannen en activiteiten van de partij.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zich thans baseert op hypothesen en veronderstellingen. Verzoeker verklaarde meermaals dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten iedereen kunnen ontvoeren en doen wat ze willen (stuk 4, gehoorverslag, p. 12, 13, 20). In het licht van deze verklaringen is het echter niet aannemelijk dat het "*misschien*" voor leden van de Pakistaanse inlichtingendienst die niet tot de bevolking van Kashmir behoren minder gemakkelijk om jongeren te benaderen en dat ze daarvoor bemiddeling nodig hebben van een autochtone Kashmiri. Dat het "*misschien*" de bedoeling was om verzoeker in te lijven gelet op zijn contacten binnen de partij en dat de afspraak in het hotel bedoeld was om het contact te hernieuwen, blijkt geenszins uit verzoekers verklaringen. Verzoeker verklaarde immers dat ze hem zeiden dat hij de jongens naar het hotel moest brengen en dan niets meer doen, ze zouden dan zelf een deal maken met de jongeren (stuk 4, gehoorverslag, p. 11). Uit verzoekers verklaringen blijkt op geen enkele manier dat de Pakistaanse inlichtingendiensten verzoeker wensten in te lijven gelet op zijn contacten binnen de partij en de informatie die hij hierover heeft. Indien dat het geval zou zijn, is het niet aannemelijk dat zij wanneer zij verzoeker hadden opgesloten hem slechts een specifieke opdracht zouden geven, doch geenszins zouden polsen naar zijn partij, zijn contacten of de informatie die hij hiervan zou hebben of de medewerking die hij op dat gebied zou kunnen verlenen. Dat de afspraak in het hotel bedoeld was om het contact te hernieuwen en naar zijn medewerking te polsen is dan ook te vergezocht en derhalve niet aannemelijk.

Waar verzoeker erop wijst dat hij tijdens het gehoor had verklaard dat de afspraak in het hotel op 25 oktober erin bestond om te zeggen of hij met de mensen gesproken had, gaat hij voorbij aan zijn tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot deze afspraak. Aanvankelijk verklaarde verzoeker dat hij na zijn vrijlating op 23 oktober 2011 een week de tijd kreeg om de jongeren naar het hotel te brengen (stuk 4, gehoorverslag, p. 11). Op de vraag hoe verzoeker contact met hen moest opnemen, antwoordde hij dat ze op een bepaalde datum in het hotel zouden zijn en dat ze hem een week gaven (stuk 4, gehoorverslag, p. 12). Even later antwoordde verzoeker op de vraag wanneer hij dan juist naar het hotel moest dat hij reeds twee dagen later, op 25 oktober 2011, naar het hotel diende te gaan en verduidelijkt hij dat hij hen diende te ontmoeten om te zeggen of hij met de mensen gesproken had en

dat hij op 28 oktober 2011 al dreig telefoons kreeg omdat hij de opdracht niet had uitgevoerd (stuk 4, gehoorverslag, p. 11, 12, 15, 16). Hieruit blijkt dat verzoeker geen eenduidige noch duidelijke verklaringen kan afleggen met betrekking de tijdsindeling inzake de specifieke opdracht.

Het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken had gesteld dat hij op 23 oktober werd vrijgelaten en dat hij op 28 oktober telefonisch werd geïnterpelleerd over het niet uitvoeren van de opdracht weerlegt het bovenstaande geenszins. Dat verzoeker bij het Commissariaat-generaal heeft uitgelegd dat de afspraak was om op 25 oktober opnieuw samen te komen in een bepaald hotel, liefst met de te rekruteren jongeren erbij, minstens voor een update, evenmin. Bovendien moet worden opgemerkt dat deze verklaring niet op die wijze terug te vinden is in het gehoorverslag. Aanvankelijk verklaarde verzoeker dat hij na zijn vrijlating op 23 oktober 2011 een week de tijd kreeg om de jongeren naar het hotel te brengen (stuk 4, gehoorverslag, p. 11). Even later antwoordde verzoeker op de vraag wanneer hij dan juist naar het hotel moest dat hij reeds twee dagen later, op 25 oktober 2011, naar het hotel diende te gaan en verduidelijkt hij dat hij hen diende te ontmoeten om te zeggen of hij met de mensen gesproken had (stuk 4, gehoorverslag, p. 12). De Raad stelt vast dat verzoeker thans in zijn verzoekschrift ook aangeeft dat de dag van de vrijlating een zondag was, waardoor de uitvoering van zijn opdracht in ieder geval in de volgende week moest situeren en dat het mogelijk is dat de vertaler de nuance verkeerd begrepen heeft of verkeerd vertaald heeft. Echter uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker vooreerst verklaarde dat hij vanaf de 23ste oktober binnen de week dat werk moest doen (stuk 4, gehoorverslag, p. 11) en wat later aangaf dat ze hem een week gaven (stuk 4, gehoorverslag, p. 12) om vervolgens te stellen dat hij hen al zou ontmoeten op de 25ste oktober. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat de tolk hem verkeerd begrepen zou hebben of dat er verkeerd vertaald werd. Verzoekers incoherente en vage verklaringen zijn duidelijk aan hemzelf te wijten.

Verzoeker acht het gelet op bovenstaande scenario's niet verwonderlijk dat er weinig aandacht werd besteed aan het geven van instructies. Aangezien de door verzoekers ontwikkelde scenario's slechts hypothetisch zijn en voorts geenszins aannemelijk in het licht van zijn eigen verklaringen kan een dergelijk argument niet volstaan om verzoekers onwetendheid omtrent het profiel van de jongeren, de manier waarop hij hen moest overtuigen en rekruteren of wat hij tegen hen moest zeggen niet verschonen. Verzoekers verklaringen omtrent zijn specifieke opdracht zijn dan ook niet alleen tegenstrijdig, maar ook dermate vaag en algemeen dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Aangezien verzoeker meermaals verklaarde dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten iedereen kunnen ontvoeren en doen wat ze willen, is het niet aannemelijk dat zij verzoeker zouden ontvoeren die op zijn beurt dan weer jongeren zou moeten rekruteren. Het algemeen argument dat terreur van overheidswege het meest efficiënt is wanneer er een zeker arbitrair karakter aan kleeft met als doel angst te zaaien, hetgeen het best wordt bereikt doordat er geen voor de hand liggende reden voor hun arrestatie kan worden aangeduid, kan niet volstaan om verzoekers asielrelaas *in concreto* aannemelijk te maken.

Ook stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de identiteit van zijn belagers. Verzoeker verklaarde aanvankelijk eveneens dat hij niet wist door wie hij werd vastgehouden. Verzoeker gaf vooreerst aan dat hij hun gezichten niet had gezien en dat ze hem niet hadden verteld dat ze voor de Pakistaanse veiligheids- en inlichtingendiensten werkzaam waren (stuk 4, gehoorverslag, p. 10). Later tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart hij echter meermaals dat ze hem dit wel hadden verteld en blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij op de hoogte was van hun identiteit (stuk 4, gehoorverslag, p. 26, 27). Het gegeven dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken had aangegeven dat hij dacht dat ze leden van de inlichtingendienst van Pakistan zijn, weerlegt voormelde tegenstrijdigheid niet, integendeel. Op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf verzoeker aan dat hij wel dacht dat zij van de inlichtingendienst van Pakistan zijn. Uit deze verklaringen blijkt dat hij hieromtrent niet zeker was. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker dan weer dat zij niets daarover hadden gezegd om wat later te bevestigen dat zij gezegd hebben dat ze voor de Pakistaanse overheid werkten.

Het feit dat verzoeker dacht dat ze voor de Pakistaanse veiligheidsdiensten werkten en dit afleidt uit hun *modus operandi* en hun reputatie verschoont noch weerlegt zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Het argument dat het in zijn herinnering zo duidelijk was dat zijn ontvoerders tot de veiligheidsdiensten behoorden dat ze het hem evengoed hadden kunnen zeggen is slechts een *post factum* verklaring. De argumentatie dat hij verraden werd door zijn geheugen, dat het hem voorstond dat hem uitdrukkelijk

gezegd is geweest dat zijn ontvoerders tot de “agency” behoorden, dat het interview al lang duurde, dat hij constant dezelfde vraag kreeg over een erg stresserende periode in zijn leven waarin hij weinig slaap had genoten volstaat evenmin. Er kan immers van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat hij een dergelijk kernelement uit zijn asielrelaas, zoals de onthulling van de identiteit van zijn ontvoerders op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit ongeacht de duur van een interview of de aard van de vragen. Vooreerst verklaren dat ze hem niets over hun identiteit hadden gezegd om wat later herhaaldelijk aan te geven dat zij duidelijk hun identiteit hadden kenbaar gemaakt, doet afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

Verzoeker verklaarde tevens dat hij in Pakistan door zijn werkgever werd ontslagen omwille van zijn politieke activiteiten (stuk 4, gehoorverslag, p. 20, 21, 26). In de ontslagbrief die verzoeker voorlegt, staat echter aangegeven dat hij in eerste instantie werd ontslagen omdat hij sliep op het werk. Vreemd genoeg blijkt verzoeker dit niet te weten (stuk 4, gehoorverslag, p. 8, 9, 21, 22). Voorts wordt er aangegeven dat verzoeker ook werd ontslagen omdat hij politieke activiteiten uitoefende. In de brief staat echter aangegeven dat het eenvoudigweg tegen de regels van de bank is om politieke activiteiten uit te oefenen. Aangezien het hier een overheidsinstelling betreft, is het echter niet opmerkelijk dat deze werkgever inderdaad verlangt dat zijn werknemers niet uitgesproken politiek actief zijn. Vervolgens moet er worden vastgesteld dat verzoeker herhaaldelijk door zijn werkgever werd gewaarschuwd alvorens ze tot zijn ontslag overgingen. Een werkwijze die als normaal bestempeld kan worden. Over deze waarschuwingen legt verzoeker daarenboven afwijkende verklaringen af. Verzoeker stelt dat hij twee keer werd gewaarschuwd terwijl in de brief staat dat hij drie keer werd gewaarschuwd (stuk 4, gehoorverslag, p. 9, 21). Uit verzoekers ontslag blijkt dan ook niet dat hij een vrees voor vervolging koestert omwille van zijn politieke activiteiten. Verzoeker verklaart ten slotte expliciet dat de politieke activiteiten die hij in België uitvoert voor het JKLF geen reden zijn waarom hij een terugkeer naar zijn land van herkomst vreest. Verzoeker verklaart zelf dat dit niet verboden is (stuk 4, gehoorverslag, p. 21). Ook al zou verzoekers ontslag zijn ingegeven door zijn politieke activiteiten, dan nog toont hij geen vluchtelingenrechtelijke vrees aan noch dat hij een risico loopt op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming.

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met hierbij een aantal foto's die zijn deelname aan betogingen en derhalve zijn politiek engagement bevestigen. De Raad stelt vast dat voormelde foto's niet bij machte zijn om verzoekers deelname aan betogingen en derhalve zijn politiek engagement te bevestigen. In slechts één enkele oogopslag kan worden vastgesteld dat deze foto's zijn gemanipuleerd. Verzoeker heeft duidelijk zijn gezicht aangebracht op deze foto's. Overigens volstaan deze foto's niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gezien de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke.

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht als volgt:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het

land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geviséerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir (PcK) te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in PcK relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2013 vonden er in geheel PcK zes aanslagen plaats, waarbij 18 doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens 68 schendingen van het staakt-het-vuren plaats, doch er is geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de regio PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet." Deze motieven zijn deugdelijk, pertinent, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen. Verzoeker voert geen concreet verweer tegen deze vaststellingen in zijn verzoekschrift. Uit de COI Focus "Pakistan Overzicht van landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie" van november 2014 gevoegd bij de aanvullende nota van de verwerende partij van 12 december 2014 blijkt niet dat de situatie inmiddels zou zijn gewijzigd.

Bij de aanvullende nota die hij ter terechtzitting neerlegde voegde verzoeker een reisadvies van de Australische regering van 15 november 2014 en een artikel van 16 december 2014 van de nieuwssite "Fivethirtyeight.com". De Raad wijst er vooreerst op dat een reisadvies slechts gericht is aan onderdanen van een bepaald land die van plan zijn om naar het buitenland te reizen en geen leidraad vormt voor asielinstanties bij het onderzoek van asielaanvragen van personen die een vreemde nationaliteit bezitten. Overigens tonen noch het reisadvies noch het persartikel aan dat er thans in de regio PcK sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF